

Пише: Борис Малагурски
петак, 21 јануар 2022 19:10

У последњој емисији „Црно-бели свет са Ђорђем Вукадиновићем“ гостовао је режисер, новинар и друштвени активиста Борис Малагурски. Овај млади публициста који је као медиј одабрао документарни филм радије него писану реч, познат је по бројним документарним филмовима са анти-империјалистичком тематиком и родољубивом, али изразито прогресивном поруком, као што је трилогија „Тежина ланаца“, и дугогодишњи серијал „Малагурски укратко“, који су му прибавили епитет „српски Мајкл Мур“. Своје формативне године је провео у Канади, где је започео и каријеру филмације, Своје иступање у Српској јавности започео је управо на страницама НСПМ, где је најпре скренуо пажњу јавности својим сатиричним текстовима.

Сатира већ испунила своју улогу, те да је дошло време за конкретније деловање

„Хумор је користан да би се људи ослободили страха, али понекад може и да уљуљка. Смејемо се већ из године у годину, али се ништа конкретно не мења на боље“

Пише: Борис Малагурски
петак, 21 јануар 2022 19:10

„Како време више пролази, искрен да будем, све ми је мање до смеха, а све више до неких промена... Мислим да има пуно људи који се данас труде да буду јако духовити и гледају на ову нашу свакодневицу из неког сатиричног угла, али мислим да смо сада већ толико далеко одмакли у овом трулом систему који заиста мора под хитно да се мења... Да можда тај хумор донекле људе и уљуља, некако ствара неки осећај да није све толико страшно чим се још увек смејемо, и да бунт претвара у смех“, каже Малагурски, додавши да је сатира већ испунила своју улогу, те да је дошло време за конкретније деловање. „Када видимо колико људи учествује на неким протестима, блокадама, који су спремни да крше закон да би се изборили за оно што сматрају да је исправно... За те људе више није потребан хумор, они су освешћени, они су се ослободили (...) И то сад из године у годину већ гледамо и смејемо се, али се ништа конкретно не мења на боље, и не видимо да постоји некакав начин да се људи конкретно организују и да нешто конкретно и промене у овој земљи и да се овај систем на неки начин мења. Тако да да, хумор, сатира, све је то потребно, али сада нам је већ потребан други корак. Мислим да нам је, у овом тренутку, када постоји по мени довољно људи који су вољни да се боре, потребно нешто више од тога.“

„Мислим да је то дужност свих нас који желимо да опстанемо у овој држави, да имамо земљишта не којем можемо да гајимо храну, да имамо воду коју можемо да пијемо, да имамо ваздух који можемо да удишемо“

Ако паднемо на овом испиту, заиста нема поправног. И мислим да је то дужност свих нас моји желимо да опстанемо у овој држави, да имамо земљишта не којем можемо да гајимо храну, да имамо воду коју можемо да пијемо, да имамо ваздух који можемо да удишемо

Саговорници су се дотакли и данас изразито актуелних еколошких питања, а којима се Малагурски већ годинама бави у својим филмовима. На питање шта га је навело да поклони пажњу баш очувању живорне средине, режисер одговара: „Тешко је уопште одговорити на питање зашто сам се укључио... Зато што желим да наставим да постојим. Зато што желим да мој народ опстане после свега овога, после ових туробних времена. Ми смо у прошлости пролазили кроз врло тешка времена, када је наш народ убијан, када је протериван, када је било уништено све у држави... Али увек је постојала нада да ће протерани да се врате, да ћемо уништено поново да изградимо. Овде се говори о трајном загађењу земљишта. Дакле, ту нема поправног после тога... Ако паднемо на овом испиту, заиста нема поправног. И мислим да је то дужност свих нас моји желимо да опстанемо у овој држави, да имамо земљишта не којем можемо да гајимо храну, да имамо воду коју можемо да пијемо, да имамо ваздух који можемо да удишемо. Ту нема више неких политичких подела и нема више оправдања за пасивност, нема више чекања да неко други решава те проблеме, већ морамо ми сами.“

□ **„Чак и колонизатори схватају да је на крају крајева ипак народ Србије тај који одлучује“**

Говорећи о страном утицају на Србију, Малагурски је поновио став који, како каже, заступа дуже од деценије – да је Србија „колонија западних економских интереса“ и истакао да је то очигледно на примерима као што је Рио Тинто, приступ режима инфраструктурним пројектима.

Треба да будемо свесни силе која је против нас, али истовремено да будемо борбено расположени и да се тој сили супротставимо

„Ја мислим да свако у Србији треба да буде свестан огромног утицаја који страни фактор има у Србији, али да то не треба да буде нешто што ће народ да обесхрабри.

Пише: Борис Малагурски
петак, 21 јануар 2022 19:10

Има пуно људи у Србији који су свесни тог страног утицаја и онда кажу: 'Ма не можемо ми ништа, то док се не одлучи у иностранству, неће се ништа променити у Србији.' Ја мислим да је то погубно размишљање и мислим да треба да будемо свесни силе која је против нас, али истовремено да будемо борбено расположени и да се тој сили супротставимо. (...) Вучић, колико год био послушан према тим страним интересима, и он исто на крају бива приморан да се повуче под притиском јавности. И не може ни да гура своју причу толико јако... Не може нико, Не само Вучић. Сутра да Вучић падне, да дође неко други на власт, па покуша нешто да спроведе што је спроводио Вучић, ако постоји народни притисак, и то се показало на овим блокадама, неће моћи(...) И нису ни ови странци блесави, знају и они да ће он просто пасти с власти, ако га буду превише притискали, и ту ће бити завршена њихова прича. Чак и ти колонизатори схватају да на крају крајева народ Србије одлучује, и зато они константно врше притисак преко контролисаних политичара, преко медија, и они на тај начин заправо пацификују народ – то је кључ свега онога што раде. Да нас убију у појам, да једном делу јавности кажу – не можете без нас. А другом – не можете против нас. А није истина ни једно ни друго.“

□ „Шта је било који грађанин Србије профитирао од било каквог улагања УАЕ? Ја нисам видео ништа корисно, видео сам само штету. Млађан Динкић □ је важна карика у тој причи“

Малагурски је подсетио на обнову земље после Другог светског рата и чињеницу да је Југославија некада градила путеве широм света, док Србија тренутно не може себи да изгради ауто-пут без страног кредита. „Ми смо изградили фабрике, градове, стамбене блокове, а сад, тобоже, не можемо ни пар зграда да изградимо без да дођу арапски инвеститори и неке силне паре уложе – и одједном је то неки „пројекат од националног значаја“, алудирао је Малагурски на контроверзни пројекат Београд на води.

„Упркос томе што се на друштвеним мрежама често расправља о томе да ли је Србија колонија и да ли је више под шапом Запада (САД, Немачка, ЕУ), или источних сила, брижљивије кад погледаш, чини се да смо за сада најближе некако томе да смо арапска, односно емиратска колонија. Је ли то нека врста девалвације“, упитао је Вукадиновић кроз смех.

„Много је више аргумената да смо колонија Уједињених Арапских Емирата него било које друге стране силе, али још увек је уплив страних амбасадора са Запада, много већи него што је уплив амбасадора Уједињених Арапских Емирата. Мада мислим да би власт у Србији можда била срећнија да буде превасходно колонија УАЕ, а не толико неких других“, одговара Малагурски.

„Па они у том правцу и раде“, надовезао се домаћин, и поставио питање које често поставља гостима: „Како је, по Вама, до тога дошло? Откуд сад одједном та арапска прича? Ово друго је јасно: Америка је глобална сила, Запад, победница хладног рата. Јасно зашто је ту Кина – глобална сила у успону. Русија – традиционални утицај и остало... Али ја стварно признајем да сам био запрепашћен и изненађен, и још увек не могу до краја да схватим и прихватим ту причу о Емиратима као битном фактору.“

Хумор и сатира су испунили своју улогу – сада је време за конкретно деловање. Нема оправдања за

Пише: Борис Малагурски
петак, 21 јануар 2022 19:10

